

## Arrest

nr. 195 199 van 17 november 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij  
advocaat Johannes BAELDE  
Werfstraat 91  
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2017 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 6 juni 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Uit een consultatie van de visa-databank blijkt dat aan verzoekende partij een visum werd afgeleverd door de Duitse consulaire diensten.

Op 15 juni 2017 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

Op 6 juli 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die instemden in toepassing van artikel 12(4) van de Dublin III Verordening.

Op 16 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam : S. [...]  
voornaam : S. J. K. [...]  
geboortedatum : 13.03.1971  
geboorteplaats : Baghdad  
nationaliteit : Irak*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*Op 06.06.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, rantsoenkaart en woonstkaart voor, evenals een kopie van haar paspoort.*

*De betrokkene, staatsburger van Irak, werd gehoord op 15.06.2017 en verklaarde dat aanvankelijk dat ze Irak op 24.04.2017 verliet om met het vliegtuig via Duitsland naar België te reizen om dezelfde dag nog aan te komen. Ze verklaarde van daaruit via Duitsland naar België te zijn gereisd om er op 29.03.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 06.06.2017 een asielaanvraag in.*

*Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengenvisum-Type C aanvraag bij de Duitse consulaire diensten in Bagdad (Irak) en dat dit visum afgeleverd werd, geldig van 22.04.2017 tot 21.05.2017.*

*Op 06.07.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten die op 17.07.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar twee zonen er wonen. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat ze bij haar zonen wil blijven. Ze gaf aan nergens anders heen te gaan dan naar België, omdat ze jaren probeerde een visum vast te krijgen voor België, dit nooit gelukt is en een Duits visum makkelijker was.*

*Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in*

*Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, twee in België verblijvende zonen te hebben. Raadpleging van de databank toonde aan dat de zonen van de betrokkene effectief in België verblijven. Wat haar ene zoon betreft – A. J. T. R.A. [...] genaamd - bleek uit de raadpleging dat hij wegens een nog lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in het bezit is van een speciaal verblijfsdocument (bijlage 35), geldig tot 07.09.2017. Wat de andere zoon van de betrokkene betreft, bleek uit raadpleging dat deze op 14.09.2016 door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als vluchteling erkend werd en momenteel in het bezit is van een A-kaart, geldig tot 30.01.2022.*

*Betreffende het verblijf in België van twee zonen van de betrokkene, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zonen van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

*Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*

*Daarnaast merken we op dat de betrokkene inzake haar gezondheidstoestand verklaarde door de explosie op haar huis een druk op haar hoofd te hebben waardoor ze hoofdpijn en geheugenverlies heeft. Ze gaf aan ook rugklachten te hebben en medicijnen op basis van voltaren te nemen tegen gewrichtspijn. We wijzen er echter op dat de betrokkene gedurende haar gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We merken namelijk op dat het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) duidelijk vermeldt dat toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers verzekerd is (pagina 67).*

*We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen één van haar zonen en haar zou bestaan en één van de zonen van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.*

*Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16 of 17 van Verordening 604/2013.*

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat zij louter via Duitsland doorreisde en dus niet in Duitsland verbleef.

We herhalen ook dat de Duitse instanties op 17.07.2017 instemden met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het voormelde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming

toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (4).”

## 2.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...].”

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.*

Artikel 39/85, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.*

### 2.3. De toepassing van de wettelijke bepalingen

#### 2.3.1. De verzoekende partij verwoordt haar voorlopige maatregelen als volgt:

*“Verzoekster vraagt Uedele eerbiedig om bij wijze van dringende voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot schorsing van het bevelen om het grondgebied te verlaten middels ‘bijlage 26quater’ zoals aan verzoekers op 16 augustus 2017 ter kennis gesteld en waartoe op 12 september 2017 een “verzoek tot nietigverklaring en tot schorsing van de tenuitvoerlegging” werd tegen ingediend, zoals op heden op de Raad gekend onder het rolnummer RvV 209.955 (en zoals voor behandeling is gefixeerd op zitting van 28 november 2017 – stuk 9).”*

en

*“Teneinde haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in haar procedure met rolnummer RvV 209.955 te zien beschermen, ziet verzoekster zich genoodzaakt tot huidige vordering van dringende voorlopige maatregelen, tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zoals geïncorporeerd in de “bijlage 26quater” zoals gefixeerd voor behandeling op de zitting van de IIe kamer van 28 november 2017 om 10u00 (stuk 9)”*

Voorts geeft de verzoekende partij aan dat op het ogenblik dat ze het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissing ingediend heeft, er nog geen imminent gevaar op een gedwongen verwijdering naar Duitsland bestond. Ze wijst erop dat op 13 november 2017 het risico op een gedwongen overdracht naar Duitsland plots wel imminent werd door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De verzoekende partij preciseert dat ze vanaf dan in het een gesloten centrum verblijft en niet meer bij haar oudste zoon.

2.3.2. Onderhavige vordering werd ingesteld de dag volgende op kennisgeving van de beslissing tot vasthouding. Zij is tijdig ingediend en is derhalve onontvankelijk

### 3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9,10, 16 en 17 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 3 en 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1,3,4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

### 3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

*Het beroep zoals hangend voor de RvV onder rolnummer RvV 209.955 is prima facie gegrond en dient te leiden tot verbreking van de bestreden Dublin-weigering van 16 augustus 2017.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).*

*Verweerder stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielvraag, dewelke volgens verweerder aan Duitsland toekomt.*

*Verweerder is nochtans op de hoogte van het gegeven dat verzoekster enkel nog haar twee zoons heeft als gezinsleden, terwijl haar echtgenoot is overleden (stuk 6: overlijdensakte echtgenoot verzoekster). Deze beide zoons van verzoekster verblijven beiden in België, waarbij één zoon alreeds erkend werd als vluchteling (stuk 4a en 4b), terwijl voor de andere zoon de asielprocedure nog lopende is.*

*De artikels 9 en 10 van de Dublin-III-Verordening stellen respectievelijk:*

*“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”*

*“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”*

*Zoon A. R. A. A. J.[...] is gezinslid die reeds internationale bescherming in België geniet;*

*Zoon T. R. A. A. J. [...] is gezinslid die in België om internationale bescherming verzocht en nog in procedure verblijft op heden.*

*Zoon T. R. A. A. J. [...] is wel degelijk in België binnengekomen als minderjarige en betreft bijgevolg een minderjarig kind van verzoekster in de zin van artikel 2, g), tweede streepje van de Dublin-III-verordening.*

*Bijgevolg is verzoekster t.a.v. haar zoons / minstens t.a.v. één zoon, wel degelijk te aanzien als een “gezinslid” in de zin van de definitie van de Dublin-III-Verordening.*

*Alleen al hierom dringt zich de verbreking van de – foutieve – beslissing van verweerder zich op.*

*\* \* \**

*Bovendien is het zo dat verzoekster zich in een volkomen afhankelijkheidsband bevindt t.a.v. haar kinderen.*

*Verzoekster woont ten andere in bij haar zoon A. R. A. A.-J. te (...) dewelke de mantelzorg t.a.v. diens moeder verzorgt (stuk 5).*

*Dr. P. CYBULSKI bevestigt per medisch attest de medische noodzaak aan mantelzorg voor verzoekster dewelke te kampen heeft met een ernstig posttraumatisch stresssyndroom, angsten en neurovegetatieve klachten (stuk 5).*

*Verzoekster “verloor” haar zoons dewelke vluchtten naar Europa, zij verloor haar echtgenoot in een bombardement (stuk 6) en zij verloor haar broer dewelke voor haar ogen werd doodgeschoten (stuk 5). Eén en ander maakte dat de geestelijke toestand van verzoekster uitermate precair is.*

*Psychologische bijstand door een vertrouwd gezicht is essentieel voor verzoekster, dewelke in België eindelijk herenigd is met haar beide zoons.*

*Deze bijstand/mantelzorg wordt geboden door zoon A. J. A. R. A. [...], dewelke erkend vluchteling is (stuk 4a en 4b) en bij wie verzoekster inwoont te 8400 OOSTENDE.*

*Ook Dr. O. A. [...] verduidelijkt onafhankelijk per medisch attest (stuk 7):*

*“Ik verklaar dat de betreffende patiënt niet in goede toestand is om zichzelf te verzorgen en heeft medische zorg en opvolging ivm gezondheidstoestand nodig”*

Ook uit de nog oudere medische attesten, zoals in het bezit van verweerder, mag blijken hoe de zoons van verzoekster haar steeds vergezellen bij ziekenhuis- en doktersbezoeken teneinde te vertalen naar het Nederlands en teneinde hun moeder te ondersteunen en gerust te stellen (stuk 8).

Verweerde is fundamenteel onjuist, minstens manifest onzorgvuldig in haar beoor-deling wanneer zij voorhoudt (stuk 1):

“We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen één van haar zonen en haar zou bestaan en één van de zonen van betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.”

Dergelijke blote bewering van verweerder is dubbel foutief: verzoekster is wel degelijk fundamenteel afhankelijk van haar zoons in het licht van haar medische toestand (mits medisch bevestigde nood aan mantelzorg door haar zoons) terwijl haar zoons daar wel degelijk toe in staat zijn en deze zorg ook dagdagelijks uitoefenen (en verzoekster zelfs bij haar zoon te OOSTENDE inwoont om daar verzorgd en bijgestaan te worden).

Ten onrechte tracht verweerder voor te houden als zou verzoekster haar medische opvolging maar in Duitsland dienen krijgen.

Verweerder gaat hierbij volkomen voorbij aan individuele situatie en de aard van de medische aandoening van verzoekster, waarbij de hereniging met haar zoons net primordiaal is in het genezingsproces. De zoons van verzoekster hebben evenwel geen verblijfsmachtiging voor Duitsland, zodat zij hun moeder aldaar niet kunnen vergezellen.

In een meest analoog dossier oordeelde de Raad per schorsingsarrest nr. 76.752 van 8 maart 2012:

“Voorts bevinden zich in het dossier, zoals dat door verzoekende partij werd gesteld, drie getuigschriften – twee van een klinisch psychologe en één van een arts – die onmiskenbaar wijzen op een staat van ernstig PTSS, hetgeen overigens door de verwerende partij niet betwist wordt.

Zelfs aangenomen dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen redenen voorhanden bleken te zijn die, in het algemeen, zouden aannemelijk maken dat Duitsland niet zou voldoen op het vlak van het verlenen van gezondheidszorgen aan asielzoekers, kan niet worden voorbijgegaan aan de specifieke persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Zij had in de loop van de procedure reeds zelf aangegeven de steun van haar broers in België nodig te hebben en veel psychische problemen te hebben, en zij heeft aan de verwerende partij de voormelde getuigschriften bezorgd. In één van die getuigschriften staat te lezen dat de staat waarin de verzoekende partij zich bevindt niet toelaat dat zij alleen wordt gelaten en dat hij nood heeft aan de steun van mensen die zij vertrouwt, zodat het noodzakelijk is dat zij bij haar broer verblijft. Het administratief dossier bevat geen stukken die deze informatie zou tegenspreken, zodat in de huidige stand van het geding niet anders kan worden vastgesteld dat de verwerende partij, door eenvoudigweg te stellen dat de noodzakelijke zorgen ook in Duitsland ter beschikking zijn, zonder rekening te houden met de hiervoor vermelde specifieke situatie van de verzoekende partij, het risico op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge de persoonlijke toestand van de verzoekende partij niet op de meest rigoureuze wijze heeft onderzocht.”

Zulks is werkelijk fundamenteel analoog aan onderhavige feitengesteldheid, mits dien verstande dat het in casu over een nog méér beschermenswaardige band tussen alleenstaande moeder (weduwe) en kinderen gaat i.p.v. de band tussen zus en broers.

Een identieke beoordeling dringt zich dan ook op.

Gezien de onbetwistbare afhankelijkheidsband met nood aan mantelzorg wegens de ernstige PTSS, angsten en zelfs neurovegetatieve klachten (stuk 5) schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 3 EVRM en 3 en 4 Handvest;

Minstens schendt de bestreden beslissing artikel 16 van de Dublin-III-verordening in samenlezing met de materiële motatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

\* \* \*

In de gegeven situatie (na de scheiding met haar zoons in Irak, de dood van haar echtgenoot en de dood van haar broer) verzoekster op heden (na hereniging met haar zoons waarvan één erkend als vluchteling in België en één nog in asielprocedure in België) toch opnieuw scheiden van haar zoons, betreft een aantasting van de fundamentele grondrechten van verzoekster. Zulks maakt niet minder dan een disproportionele inbreuk op haar geestelijke integriteit uit (art. 3 Handvest en art. 3 EVRM), alsook een disproportionele inbreuk op haar recht op gezinsleven (art. 8 EVRM en art. 7 Handvest)

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij



wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'."

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) – eigen benadrukking)

Het gezinsleven van verzoekster is in casu zeer intens en behartigenswaardig, alwaar zij – na initiële scheiding in Irak, met bovendien verlies van echtgenoot en broer volkomen alleen achterblijvend in Irak met alle psychologische trauma's vandien – op heden eindelijk herenigd is met de enige gezins-/familieleden dewelke zij nog heeft in deze wereld. Dit gezins-/familieleven op heden toch terug opsplitsen betreft dan ook een disproportioneel zware aantasting van dit grondrecht, zulks bovendien evident met zeer negatieve gevolgen voor de geestelijke gezondheid van verzoekster.

\* \* \*

Onderhavige beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd op in toepassing van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek te verrichten (zie o.a. RvV 171.744 van 13 juli 2016).

De "gezins- en familieband" van artikel 74/13 Vw. is niet gelijk te stellen met de definitie van gezinsleden van artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening. Verzoekster onderhoudt een zeer intense gezinsband met haar beide zoons, terwijl zij voor haar (geestelijke) gezondheidstoestand herenigd dient te blijven met haar zoons en van hen afhankelijk is voor de nodige mantelzorg.

Welk danig individueel onderzoek hetwelk verweerder zou hebben gevoerd in de zin van art. 74/13 Vw. is dan ook minstens niet zorgvuldig gebeurd wanneer dit heeft geleid tot de actueel bestreden beslissing, zodat ook artikel 74/13 Vw. in casu geschonden werd.

Onderhavig middel is – minstens prima facie – ernstig en gegrond te noemen, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging noodzakelijk is ter bewaring van de gerechtvaardigde belangen van alle verzoekers."

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middel van de verzoekende partij:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt gevolg gegeven te hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 16.08.2017, door het indienen van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad. Het Bestuur zou hiermee geen rekening gehouden hebben waardoor zij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Zij verwijst verder naar haar 2 zonen die in België verblijven en waarvan het Bestuur op de hoogte is. Zij stelt van hen afhankelijk te zijn. Er zou geen rekening gehouden zijn met haar gezondheidstoestand en zij verwijst naar medische attesten die zij thans aan haar getuigschrift toevoegt. Zij zou nood hebben aan mantelzorg.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog verwijdering daar zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument), hetgeen niet door haar wordt betwist. Zij heeft verder evenmin geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij hiertegen een schorsings- en annulatieberoep heeft ingesteld toont niet aan dat zij wel gevolg gegeven heeft aan dit bevel en neemt niet weg dat het Bestuur geen maatregelen mag nemen op verblijfsrechtelijk vlak.

Inzake verzoeksters gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat er voor haar hiertoe geëigende procedure openstaat waarvan zij niet aantoonbaar gebruik te hebben gemaakt.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatieformulier hoorrecht waaruit blijkt dat verzoekster door de centrum-arts onderzocht werd en er werd vastgesteld dat de ziekte van verzoekster geen

beletsel vormt voor een terugkeer, d.w.z. een overdracht aan de Duitse instanties. Zij toont verder evenmin aan in Duitsland verstoken te zullen blijven van een medische opvolging en behandeling voor de haar aangehaalde medische klachten.

Niets verhindert dat verzoekster een verlenging vraagt van de termijn van haar bevel om medische redenen.

*“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.” (RvV nr. 23.204 van 19 februari 2009)*

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar zij verder verwijst naar haar in België verblijvende zonen, motiveert de bestreden beslissing als luidt:

*“Betrokkene heeft twee zonen die in België verblijven: A. J. A. R. A. (OV 8118460) die erkend werd als vluchteling, en A. J. T. R. A. (OV 8118459) die nog in een asielprocedure zit. Bij de eerste woon woont zij momenteel in. Het staat de beide zoons vrij om hun moeder achterna te reizen naar Duitsland om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook eenmaal dat de asielprocedure in Duitsland is afgelopen, de nodige stappen zetten om terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.”*

Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat de relatie tussen verzoekster en haar zonen reeds onderzocht werd door het Bestuur in het kader van verzoeksters asielaanvraag en waar werd vastgesteld:

*“We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen één van haar zonen en haar zou bestaan en één van de zonen van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560(2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 34312003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16 of 17 van Verordening.”*

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

De verzoekende partij betoogt dat *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezondheidssituatie en het gegeven dat ze mantelzorg van haar zonen, die in België verblijven, krijgt. De verzoekende partij geeft aan dat haar oudste zoon als vluchteling erkend in België en dat haar jongste zoon een lopende asielprocedure in België heeft. Aan het verzoekschrift van 12 september 2017 had de verzoekende partij reeds de volgende attesten toegevoegd: het attest van 7 september 2017

opgesteld door een arts, een medische verslag van 23 augustus 2017 opgesteld door een arts en het medisch journaal van de verzoekende partij voor de periode 30 mei 2017 tot 5 juli 2017.

Met betrekking tot de gezondheidssituatie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Daarnaast merken we op dat de betrokkene inzake haar gezondheidstoestand verklaarde door de explosie op haar huis een druk op haar hoofd te hebben waardoor ze hoofdpijn en geheugenverlies heeft. Ze gaf aan ook rugklachten te hebben en medicijnen op basis van voltaren te nemen tegen gewrichtspijn. We wijzen er echter op dat de betrokkene gedurende haar gehele asielpprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.[...]”*

*We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen één van haar zonen en haar zou bestaan en één van de zonen van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”*

Uit het gehoorverslag van 15 juni 2017, dat in het Nederlands gevoerd werd met behulp van een tolk Arabisch, blijkt dat de verzoekende partij het volgende verklaard heeft dat haar twee zonen in België wonen, dat *“door de explosie op ons huis, heb ik een druk op mijn hoofd waardoor ik hoofdpijn heb en geheugenverlies. Ik heb ook rugklachten. Ik neem bepaalde medicijnen voor gewrichtspijn op basis van voltaren.”* Voorts geeft de verzoekende partij aan dat ze bezwaar heeft tegen een overdracht naar Duitsland, daar haar twee zonen in België verblijven. Voorts blijkt uit voormeld gehoorverslag dat haar echtgenoot op 9 mei 2016 overleden is, dat zowel haar ouders als haar zes broers overleden zijn waardoor dat ze geen broers meer heeft. De verzoekende partij heeft heden twee zussen, die in Irak wonen.

Uit het medisch journaal van de verzoekende partij voor de periode 30 mei 2017 tot 5 juli 2017 blijkt onder meer een tussenkomst van de spoeddiensten van het AZ Klina op 29 juni 2017. Het betrof een opname op de spoeddiensten vanuit het asielcentrum waar de verzoekende partij zich bevond. Voorts geeft het medisch journaal ook een kort overzicht van de verschillende consultaties die plaatsvonden tussen 30 mei en 5 juli 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in deze periode in het asielcentrum te Kapellen bevond, waar ook haar jongste zoon verblijft. Het asielcentrum Kapellen is een federaal asielcentrum rechtstreeks beheerd door een federaal agentschap die onder het toezicht staat van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De gezondheidssituatie van de verzoekende partij speelde zich voor het nemen van de bestreden beslissing af in het asielcentrum waar de verzoekende partij verbleef. Uit het medisch journaal van de verzoekende partij bleek dat er verschillende consultaties bij artsen hebben plaatsgevonden en een tussenkomst van de spoeddiensten. De verzoekende partij werd *in casu* vanuit het asielcentrum naar de spoedgevallen van het AZ Klina gebracht. In dergelijke specifieke omstandigheden maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat de verwerende partij kennis had moeten hebben van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande de voorgehouden gezondheidssituatie, want het asielcentrum dat beheerd wordt door een federaal agentschap die onder het toezicht staat van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikte over deze informatie. Minstens blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verwerende partij, in het kader van een zorgvuldig onderzoek, de verzoekende partij, die niet werd bijgestaan door een advocaat voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft gewezen op het belang om haar verklaringen omtrent haar gezondheidssituatie te staven met medische attesten.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar artikel 11 van de Verordening nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Verordening 1560/2003). Vooreerst wijst de Raad erop dat voormelde Verordening 1560/2003 werd gewijzigd door Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: door Uitvoeringsverordening 118/2014), doch artikel 11.2 van de Verordening 1560/2003 luidt hetzelfde. Uit voormeld artikel blijkt inderdaad dat *“mogelijk beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Wanneer dergelijke elementen niet voorhanden zijn of niet kunnen worden overgelegd, kunnen de humanitaire redenen alleen worden geacht te zijn bewezen op grond van door de betrokken personen verstrekte overtuigende inlichtingen.”* Informatie waarover Fedasil beschikt dient ook beschouwd te worden als objectieve elementen.

In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op de vermeldingen opgenomen in het medisch journaal van de verzoekende partij, die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing.

Voor het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij reeds gewezen op de band die ze met haar twee zonen heeft. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met haar jongste zoon in het asielcentrum te Kapellen herenigd werd.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, zijnde ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Opdat de familiale banden waarnaar de verzoekende partij verwijst, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient aldus te worden onderzocht of er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Het vaststellen van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie is een feitenkwestie. De afhankelijkheidsrelatie moet de gebruikelijke banden die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen onder meer de volgende zijn: samenwonen, financiële, materiële of economische afhankelijkheid, fysieke of psychische afhankelijkheid, het bestaan van een medische of psychische problematiek waarbij een gezinslid zonder de zorg van exclusief dat ene gezinslid niet kan functioneren, andere ernstige gezondheidsredenen, het behoren tot het huishouden, de reële banden tussen betrokkenen (zie bv. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Doordat in de bestreden beslissing de gezondheidssituatie van de verzoekende partij niet verder onderzocht werd, wordt ook geen band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar zonen aanvaard. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de gezondheidssituatie van de verzoekende partij onvoldoende onderzocht heeft, waardoor *prima facie* ook de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar zonen onvoldoende lijkt onderzocht te zijn geweest.

Het gegeven dat de verzoekende partij heden niet betwist dat Duitsland voldoet op het vlak van het verlenen van gezondheidszorgen aan asielzoekers, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij grondig dient te onderzoeken of er een band van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar zonen omwille van haar gezondheidssituatie. *In casu* kan niet worden voorbijgegaan aan de specifieke persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Daarenboven blijkt uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 november 2017 dat de gemachtigde heden een relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt tussen de verzoekende partij en haar zonen.

In de huidige stand van het geding kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij onvoldoende de hiervoor vermelde specifieke situatie van de verzoekende partij onderzocht heeft, ingevolge de persoonlijke toestand van de verzoekende partij niet op de meest rigoureuze wijze heeft onderzocht. In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling *prima facie* geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Tot slot wijst de Raad erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar beslissing heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Een schending van artikel 8 van het EVRM juncto het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij voert een ernstig middel aan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg ook voldaan.

3.3. In haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze ernstige middelen aangevoerd heeft. Voorts wijst ze bijkomend op dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 4 van het Handvest. Ze wijst onder meer op haar gezondheidstoestand en het gegeven dat ze van haar zoons gescheiden wordt.

3.3.1. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt aan de verwerende partij toe om een zorgvuldig onderzoek naar de specifieke situatie van de verzoekende partij te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

### **Artikel 2**

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2017 wordt bevolen.

### **Artikel 3**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS